

Гората бучи. Ситенъ студенъ дъждъ залива дърветата. Вѣтроветъ тичатъ по полето и свирятъ на тън-
китъ си свирки. Горитъ виятъ като вълци.

Сетне дърветата натегватъ отъ вода, и дъждов-
нитъ капки почватъ да се отичатъ и да замръзватъ.

Ник. Пиндиговъ

Горски пѣтъ

По клоноветъ висватъ ледени висулки, вѣтърътъ ги
блъска една въ друга, и тѣ звънятъ като полюлеи. Ми-
наватъ дни, мъгляви и тежки, и леденитъ висулки по-
висватъ като сталактити и почватъ да се чупятъ.

Ала единъ день вѣтърътъ утихва, небето слиза
още по-низко и завалява снѣгъ. Тихъ и едъръ, като изъ
решето. Дърветата навеждатъ глави и побѣляватъ като
старци. Сега тѣ сж кротки, замислени, мждри. Тѣ дълго
увещаватъ храститъ да кротуватъ. Но ето, че и хра-
ститъ се насипватъ съ снѣгъ и цѣвватъ оскрежени. То-
гава цѣлата гора заспива тихъ, снѣженъ сънъ.

Снѣгътъ продължава да вали.